3.

Zovem se Helena. Odmah na početku moram vas upozoriti da je naglasak u mom imenu na prvom *e*. Kako bi u životu stvari mogao držati pod kontrolom, moraš inzistirati na tome da ljudi pravilno izgovaraju tvoje ime. Naglasak na krivom slogu mogao bi u potpunosti ugroziti tvoje postojanje ako je to jedino za što se možeš uhvatiti, a takav je slučaj bio kod mene. U životu sam se još čvrsto držala jedino ispravnog izgovaranja svojega imena i revnog ispravljanja svih koji bi ga izgovorili krivo.

Bila sam dijete osamdesetih i skori prijelaz u novo desetljeće koštao me više nego što sam ga za to ikada bila spremna okriviti. Bilo je tu više razloga, a kada bi se svi pristali okupiti na jednom mjestu, sigurna sam da bi se odazvali na ime *nesreća*.

Rođena sam u propalom političkom sustavu, u zemlji zaboravljenog imena, u ulici koju sam posljednji put vidjela te mitske 1991. godine, kada je sve navedeno nestalo i poslužilo kao biskvit na koji se uvijek slagala kakva nova krema s okusom nostalgije. Na neki način, bilo je to *moje* vrijeme. Vrijeme u kojemu sam se zatekla prerano i koje je prijetilo prebrzim krajem. Oduzeto mi je na pragu mladosti i zamijenjeno nekim drugačijim koje je u sebi nosilo vječnu notu žaljenja. Bila sam dijete ukradenog identiteta, bez imalo šanse da će ga neki pošteni nalaznik slučajno pronaći i vratiti mi ga.

Svijet je išao naprijed, a ja nisam željela ići s njim. Tragao je za novim, naprednijim, *svjetlijim*. Samo, meni se neprestano činilo da je ta nova svjetlost svijeta nanosila sve veću tamu u čovjeku.

Znali smo ono čime smo bili okruženi. Za mene su to bili život u mojoj ulici, moji prijatelji i susjedi. Znali smo ono što smo jedni od drugih mogli čuti i znali smo jedni druge. Naš svijet bio je ograničen istim licima i spoznajom da si međusobno pripadamo. Čekali smo filmove na televiziji znajući da ih ne gledamo sami. *Nikada* nismo bili sami. Nismo imali pristup cijelom svijetu i usamljenosti u koju nas je to, u godinama koje su stizale, odvelo. Bila je sredina osamdesetih i još se moglo disati.

Svakoga jutra u dvorištu bih prvo ugledala Nerininu baku kako zalijeva cvijeće na prozoru. Toliko je voljela cvijeće da je njezina unuka dobila ime po njezinu najdražem cvijetu koji je tako brižno njegovala ispod stare drvene rolete. Lice bi joj bilo izgubljeno iza ogromnih naočala, a iza nje od ranoga bi se jutra čula Nerina koja je po cijele dane vježbala svirati flautu. Nerinina mama Vesna svakoga se dana u isto vrijeme vraćala s posla iz Borova, a nama je to bio znak da je vrijeme za ručak pa bismo se svi rastrčali kućama. Satovi su tada kucali drugačije, kazaljke su udarale u ritmu potpetica tete Vesne, a vrijeme smo mjerili po slatkoj predvidljivosti života.

Udovica Anđa živjela je iznad njih sa sinom Ivicom. Ivica – ili Ive, kako smo ga zvali – volio je *čašicu*, a teta Anđa to nije skrivala, nerijetko vičući s prozora kako je opet došao kući pijan i kako će joj stvarati probleme, dok bi Ive ležao na kauču u kuhinji, nesposoban otići do kupaonice, a još manje stvarati ikakve probleme. Dok je inflacija nagrizala dinar, police dućana počele se prazniti, a susjedi strpljivo čekali u redovima za kavu, šećer i benzin, Ive je iz Trsta švercao traperice i parfeme.

Na drugom katu živjela je i Maja. Imala je kosu punu plavih kovrčica, a njezina obitelj izgledala je kao da je upravo išetala iz velike *Barbie* kuće. Maja i njezina obitelj bili su drugačiji, imali su sve ono što mi nismo, i možda smo upravo zbog toga s njima bili nešto manje prisni. Kasnije sam shvatila da je bila riječ samo o novcu jer nitko od nas nije mogao ni zamisliti kako bi bilo imati toliko novca koliko su imali Majini roditelji. Sa svojim raznobojnim grijačima za noge i metalnim trakama za kosu, Majina mama izgledala je kao Skipper dok bi u obližnju dvoranu odlazila na napredne tečajeve aerobika po modelu Jane Fonda. Bila je jedina iz naše zgrade koja je nosila jakne od tanke, baršunasto mekane kože i haljine s tigrovim šarama. Nosila je plastični nakit u bijeloj boji, zahvaljujući kojemu je uvijek izgledala kao da se vratila s plaže. Majin tata bio je brkati crnokosi pomorac koji je, kože preplanule i usred zime, uvijek hodao u svijetlim Lacoste košuljama, mirišući na skupe parfeme. Maja je ljeti, u šarenim espadrilama, jedina odlazila u vikendicu na more, dok smo se mi ostali potucali po užarenom asfaltu našega dvorišta. Jedina je u zgradi imala MTV i time nam naglo postala najbolja prijateljica. Na njezinu Grundigu ljudi su bili normalne boje, za razliku od onih koji su živjeli unutar zelenih ekrana naših RIZ televizora. Svakoga jutra sjedili bismo na podu i strpljivo čekali. Van Halen, David Bowie, John Waite, Prince, Billy Idol… Bilo je nečega uzbudljivog u čekanju, u tome što sve nije bilo nadohvat ruke i svake zamisli. Živjeli smo za trenutak kada ćemo na televiziji ugledati Eddieja Boonea i grupu *The Gods*. Tek sam godinama kasnije saznala da su te godine spotovi *Godsa* na MTV-u bili zabranjeni zbog eksplicitnog sadržaja koji je mogao pokvariti

američku mladež. Eddie i ostatak grupe u spotu su glumili transvestite, a u svijetu političke nekorektnosti to je bio razlog za cenzuru.

Samo jedna vrata dalje živjela je teta Mila. Iako smo svi znali da jedva spaja kraj s krajem, ljeti nas je svojim izbivanjem uvijek pokušavala uvjeriti da je ponovno na nekom od svojih izmišljenih putovanja. Na svom posljednjem putovanju umrla je u stanu iza spuštenih roleti.

Na trećem katu živio je Goran s mamom i bakom. U dvorištu sam imala mnogo prijatelja, ali Goran je bio onaj najbolji. Svakoga poslijepodneva između petnaest i sedamnaest sati u tišini smo sjedili na stubištu zgrade bojažljivo poštujući najvažniji članak kućnog reda u kojemu je pisalo da se u to doba dana u zgradi ne smiju remetiti red i mir. Danas taj članak stoji kao relikvija prošlosti jer tišina vlada gotovo stalno i svugdje. Nema više roditelja koji s prozora iz petnih žila viču kako bi dozvali svoju djecu i nitko više ne stišava smijeh; smijeh je utihnuo, a djeca iz svih dvorišta odavno su otišla.

Rasli smo sa zemljom na rukama, poderanih koljena vozili bicikle, igrali se skrivača ili lovice. Kroz tanke zidove peterokatnice slušali smo svađe koje smo dijelili jedni s drugima i budili se uz zvukove televizora susjeda Žarka. Kako je vrijeme prolazilo, igre smo zamijenili šuškanjima na zidiću i uzdisanjem za pop i rock-zvijezdama u časopisima, koje nam je iz Londona donosio barba Damir, i *Bravu* koji je izlazio svakog petka. Na kiosku je radila Maurova mama i donosila nam *Bravo* koji smo joj trebali vratiti prije nego što bi sutradan išla na posao. Listali smo ga gotovo pobožno, jedva dodirujući stranice i ne naslanjajući lakat na slabašan hrbat časopisa kako bismo joj ga vratili u stanju u kojem ga je donijela – potpuno novog. Bila je to privilegija za odabrane.

Bilo je to vrijeme kada se Goran počeo zaljubljivati u glazbu. Znali smo sjediti na zidu prebacujući slušalice crvenog Sony Walkmana jedno drugome na uši. U tom *walkmanu* uvijek je bila jedna te ista kaseta; *Encore* grupe *The Gods* grmio je iz slušalica svakoga poslijepodneva, a Goran je njima postao opsjednut. Dok su nedaleko nas Petra, Karmen i Maja neumorno igrale *stari i novi zagrebački*, a Robi i Mauro nabijali loptu po dvorištu, Goran i ja okruženi smo časopisima sjedili na uvijek istom zidu, on sa svojim *walkmanom*, a ja s barbikom iz Londona i punom vrećicom krpa od kojih sam joj izrađivala odjeću.

„Moraš čuti kako je Eddie ovo otpjevao!“ Neumorno je premotavao kasetu na svakom dijelu koji bi želio da ga čujem.

Njegova soba bila je oblijepljena njihovim posterima od vrha do dna. Izgledala je kao kutija umotana u novinski papir. Zid se više nije nazirao ni u tragovima. Više nigdje nije išao bez *walkmana*. Danonoćno je sanjao da će

jednoga dana biti poput Eddieja Boonea, skupljajući kovanice u staklenci za put u Veliku Britaniju u kojoj će ostvariti svoje snove. Ta njegova prekrasna i kuštrava svijetla kosa i nebesko plave oči bili su savršena propusnica za neki *boy band* prije nego za rock-grupu, ali nigdje na svijetu nije postojao netko poput koga je Goran želio postati onoliko koliko je želio postati poput Eddieja.

Prema meni i Goranu uvijek su se odnosili drugačije nego prema ostaloj djeci. Nismo im svakoga trenutka trčali u trgovinu, nisu vikali na nas s prozora i prazno nam prijetili za nestašluke kao što su to činili s ostalom djecom. Nikada nas nisu oslovljavali s *djeco*, nismo imali nadimaka. Neprestano su se svi čudili što po cijele dane buljimo u stranice nekih stranih časopisa, uvjereni u to da ne razumijeno ni slova. Za mene su često znali govoriti da sam drska i činilo mi se kao da mi se zbog toga pomalo i dive. Mama je uvijek govorila da sam njezina *girl with mousy hair*, baš poput djevojke iz Bowiejeve *Life on Mars*. Ja tu pjesmu nisam baš najbolje razumjela, a o Davidu nisam znala mnogo, osim toga da nikada nisam bila potpuno sigurna je li muškarac ili žena jer kao da je jedino on imao moć o tome odlučivati. Mama je to uvijek izgovarala gotovo svečanim tonom, kao da je to nešto uistinu važno. Možda – s tom raščupanom mišjom kosom, šiškama do obrva i velikim okvirima bakinih naočala bez stakala – i jesam bila čudna kreatura iz Bowievih svjetova. Brojala sam godine kada ću biti dovoljno velika da mi mama kosu premaže kanom, pa da pobjegnem s Bowiejeva Marsa i postanem djevojka u boji, kakva sam oduvijek željela biti.

Goran mi je bio poput brata kojega nikada nisam imala. Zajedno smo s godinu dana prohodali u dvorištu ispred zgrade i otad smo bili nerazdvojni. Bili bismo zajedno otkako bismo se ujutro probudili pa sve dok nas navečer ne bi pozvali kući. Bili smo jedno bez drugoga samo dok smo spavali, ja na petom, a on na trećem katu.

Iznad Gorana i njegovih živjela je teta Božena sa svojom kćeri i unukom. Zet tete Božene jednoga je dana otišao i nakon nekog se vremena javio iz Amerike. To je ujedno bio posljednji put da se javio i o njemu smo saznali još jedino da je upao u neki krimi-milje, nakon čega više nitko nije znao što je s njim.

Iza vrata preko puta nas živjela je teta Nada sa sinom Tomislavom. Barem tri puta tjedno pekla je palačinke koje bismo jeli u njezinoj kuhinji dok je Tomo u sobi učio za završne ispite na studiju stomatologije, a u pauzi preglasno slušao *novi val* za kojim je poludio. Sada pamtim samo djeliće njezine kuhinje, gusti dim cigareta i šalice u koje se neprestano dolijevala kava. Tolika količina kave u današnje vrijeme neminovno bi izazvala napad tjeskobe ili aritmije, a tada je bila samo dokaz da vrijeme leti u dobrom društvu i da je kava dobra. Kada bi

se popila kava, šalice bi se okretale na tanjuriću i čekale predviđanje budućnosti. Mama bi gatala teti Nadi, a teta Nada mami. Vrhunac bi nastupio kada bi utiskivale svoj prst u tanki sloj taloga kave koji bi se zadržao na dnu šalice i zamislile želju.

Jeli smo kruh sa zlatnom koricom i Mondo s kokosom, a od zimskog smo se vjetra čuvali starim dekama zbijenim uz balkonske pragove. Bili smo proširena obitelj i znali smo jedni o drugima sve, uključujući i ono što bismo radije prešutjeli. Bilo je utješno živjeti okružen pravim ljudima. Garancija na sigurnost bila je potpisana naivnom dječjom rukom. Budućnost nije prijetila – jer kao dijete ne znaš da prebrzo dođe i svašta odnese.

Moji mama i tata bili su stari hipiji koji se u osamdesetima nisu najbolje snalazili. Njihovo su ime uvijek izgovarali u paru; Marina i Željko. Ponavljali su kako se sve prebrzo mijenja, iako tada nisam razumjela o čemu točno govore. Možda o tome kako je tata svoju dugu kosu prebrzo zamijenio kratkom, a široke trapezice radnim odijelom u brodogradilištu, dok je mamine valove iz sedamdesetih ukrotio minival i nagovijestio novu eru.

8.

Godina koja je uslijedila maglovito živi u mom sjećanju, a vrijeme kao da me željelo podučiti da su sjećanja najljepša kada su mutna.

Prvi sam put shvatila mamu i tatu kada govore o tome kako se stvari prebrzo mijenjaju. Odjednom sam na dvorištu sjedila sama. Potmula tišina u mojoj glavi bila je poput grmljavine koja se još nije dovoljno približila, zbog čega je zvučala još zlokobnije.

Dugih šest mjeseci provela sam u tišini u kojoj sam se očajnički trudila izbrisati svijet oko sebe i pronaći Gorana, ali njega više nije bilo. Njegovo mjesto na zidu zjapilo je prazno i katkad sam se pitala je li ikada uopće bio ovdje. Rolete na prozoru njegove bake bile su gusto spuštene, a tetu Sanju više nisam viđala. Njezina sjena s ruba dvorišta kao da je zauvijek nestala. Počela sam se pitati je li svijet u kojemu je Goran živ ikada postojao. Nisam više vjerovala nikome, a ponajmanje vremenu. Shvatila sam da postoji samo *sada*, s nekim iskrivljenim sjećanjima koja ne moraju biti ništa više od mašte jer i snovi su često djelovali kao java. U meni je zjapila golema rupa koja je usisavala riječi. Šest mjeseci svaka riječ koju sam željela izgovoriti izgubila bi se u toj rupi posred moga tijela.

Tek godinama kasnije, čitajući raznu literaturu, saznala sam da me taj događaj doslovno ostavio *bez riječi*. Moj centar za govor isključio se neposredno nakon traume koja je onesposobila moj frontalni korteks. Vrijeme me podučilo koliko praznina boli. Koliko ostavlja bez daha, zamagljuje um i stišava otkucaje srca. Ponekad toliko da se cijeli upregneš ne bi li ih čuo i pitaš se jesi li uopće živ. Samo postojiš poput tihe, ustajale bare; bez života ispod površine.

Mama i tata više me nikada nisu gledali isto. Znali su da su dobili neku novu kćer s preranim i preteškim ožiljcima koji su joj zauvijek promijenili život. Dobili su kćer koja je nastavila živjeti u svom svijetu, svijetu iz kojega se više nije htjela vratiti. Sjećam se dana kada sam progovorila, a olakšanje na licu mame i tate razblažilo je one čudne nove crte na njihovim licima zbog kojih

su izgledali starije.

Iz dana u dan zamišljala sam što bi bilo da sam se onoga dana ustala sa zida, ostavila lišće i otišla s Goranom u trgovinu. Crveni *walkman* ostao bi ležati u travi pokraj *Smash Hitsa*, a Goran i ja vratili bismo se s ustima punim *Bazooke* koja bi izgubila okus na putu od kioska do dvorišta. Mogla sam vidjeti Goranovo lice kada bi shvatio da se dugo iščekivani članak o *Godsima* skrivao baš u posljednjem broju *Smash Hitsa* koji smo čuvali. Udarao bi rukama po časopisu, zjenice bi mu bile velike i radoznale, a potom bi zrak presjekla napeta tišina.

JESU LI THE GODS *SIŠLI NA ZEMLJU?*
Smash Hits, 1984.

Je li Eddie Boone najveći bog među bogovima? Skliski i neuhvatljivi Eddie ponovno nam je izmaknuo za dlaku! Ali, budući da ste čekali, nećemo vas razočarati i donosimo vam sočnu priču o britanskim bogovima koji ne grme s nebesa, već s najvećih pozornica ikada viđenih u svijetu rocka. Željeli ste priču? Dobit ćete ju.

„Uvijek smo bili na rubu prekida", navodne su riječi gitarista Iwana Kentona. Ne zna se kada i kome ih je uputio, ali priča o grupi The Gods *ionako je uvijek bila na granici mita. Ili legende? Ne vole davati intervjue, jedva se pojave na presicama kada izdaju novi album, a iza sebe ih imaju već deset.*

Iwan, bivši student medicine, 'profesor grupe', kako ga iz nekog razloga zovu, odgovoran je za silu koja se zavaljala iz zapadnog Londona 1970. godine. Preko oglasa na fakultetu nekoliko mjeseci tražio je bubnjara koji svira u stilu Mitcha Mitchella iz The Jimi Hendrix Experiencea *i pronašao Jaspera Reeda koji se upravo spremao započeti studij elektronike, ali udaranje bubnjarskim palicama zaokupilo ga je toliko da je zaspao na jutro prijamnog ispita. Bila je to kap koja je prelila čašu pa ga je otac izbacio iz kuće nazvavši ga propalicom i probisvijetom u usponu. Gospođa Reed to nije mogla podnijeti i plavokosom je Jasperu jednom mjesečno slala novac za stanarinu, ispočetka na prvoj adresi u Holland Roadu u zapadnom Kensingtonu, u kojem su živjeli s raznoraznim prijateljima koji su se znali neočekivano pojaviti vukući za sobom madrac, tražeći mjesto za spavanje. Priča se kako je stan bio predviđen za trojicu pa su se skrivali po spavaćim sobama kada bi gazdarica došla po stanarinu. Toliko su puta bili izbacivani iz stanova da je kasnije adrese bilo nemoguće pratiti. Legenda kaže da su jedan stan zapalili zbog ruba deke koji je tijekom noći nesretno završio u dodiru s plinskom peći.*

Tko je tada znao da na jednom od nabacanih madraca u spavaćim sobama leži rock legenda?

Eddie, koji se uvijek držao po strani, nije propustio nijednu Iwanovu i Jasperovu probu u stanu, nijedno izbacivanje iz stanova u kojima su boravili ili traženje novog

smještaja. Uvijek je bio ovdje, u gomilama koje su se svake večeri izmjenjivale. Ustrajao je u svom prisustvu, puštao je korijenje. Pretrpio je izmjenu tri vokalista benda i nebrojene audicije basista koji nisu odgovarali bendu. Nikome nije bilo na kraju pameti da će Eddie jednoga dana stati ispred njih i reći im: „Vas ste dvojica jedino što vrijedi. Prestanite gubiti vrijeme. Uzmite mene i idemo razjebati ovu stvar." To je možda bilo i prvi put da su Iwan i Jasper uopće čuli Eddiejev glas. Uvijek je bio tu negdje. Pri ruci. Za prijenos instrumenata, ili madraca. A sada je stajao tu, samopouzdan i ozbiljan, govoreći im da ga uzmu za pjevača. Nisu ni znali da ih je, dok su oni gubili vrijeme na brojnim audicijama s promašenim kandidatima, Eddie pomno promatrao. Pisao pjesme. Izrađivao strategiju. Osmislio vizualni identitet benda i na koncu im rekao: „Nije više stvar u tome želite li vi raditi sa mnom. Pitanje je želim li ja raditi s vama." Okrenuo se potom i otišao.

„Djelovao je tako krhko i snažno u istom trenutku. Izašao je iz svoje sjene i postao opojan. Nikada neću zaboraviti trenutak kada je izašao iz prostorije. Bilo je to nešto najbliže ideji uskrsnuća što sam usred prljavog Londona mogla vidjeti", rekla je Liz Hoeman, bivša Iwanova djevojka.

„Što misliš, zašto sam se toliko smucao oko ta dva glupana? Znao sam da su najbolji. Nisam ih mogao pustiti. Isto tako, znao sam da ću postati velik. Morali smo neko vrijeme potezati špagu. Morali su to shvatiti", rekao je Eddie Boone.

Nakon nekoliko mjeseci pojavio se Milo Mancher na basu. Znali su da je on onaj pravi. „Milo se uklapao u naš zvuk. Imao je ono nešto. Zapravo... lažem. Imao je sve osim rogova", našalio se Jasper Reed.

Trebalo im je neko vrijeme da se usklade. Eddie je tijekom prvih zajedničkih nastupa pokazao svoje drugo lice, a na Iwanovom i Jasperovom moglo se vidjeti da nemaju pojma u što su se upustili. Eddie, čovjek iz sjene, odjednom je razvaljivao pozornicu. Prijetio je njegov snažan vokalni raspon, ali još nije znao upravljati svojim glasom. Bio je poput nevremena. Raštiman i nagao. Iz njega je curila želja da osvoji svakoga tko ga pogleda. Bio je pohlepan, zaboravljao riječi pjesama i izmišljao ih, mijenjao im raspored pa ih bacao na hrpu kao potrošenu robu. Igrao se žanrovima ismijavajući Iwanovu i Jasperovu opsjednutost hard i progresivnim rockom kasnih šezdesetih godina. „Ne zanima me da nas netko stavlja u kutiju. Kada čuju našu glazbu, želim da jednostavno kažu: To su oni. The Gods*." Tada je Eddie prvi put i izgovorio to smiješno ime. „Nije postojala ni najmanja šansa da ćemo se tako zvati", rekao je Iwan Kenton.*

Za dva mjeseca izdali su prvi album pod nazivom The Gods*. Pjesmu po pjesmu, izmicali su svim žanrovskim odrednicama. Eddie je na pozornicu donio teatar i glamur. Hard rock dobio je novu definiciju. Kritičari su ih ismijavali. Četiri vrhunske komponente izlazile su iz zone očekivanja. Nikome nisu ugađali, 'iznevjerili' su sva očekivanja i donosili glazbu za koju nitko nije bio spreman. Iz trapera su se presvukli u pelerine, nanijeli debeli sloj crnog tuša ispod očiju i ruž na usne. U svojim blistavim srebrnim trikoima s dubokim V izrezom prema pupku i jaknama s lažnim krznom,*

tkaninama s cvjetnim uzorkom, trapezicama i cipelama s platformom bili su vodeći predstavnici androginog stila sedamdesetih.

„Kod Eddieja nikada nije bilo zabune. Te njegove čvrste jagodične kosti ispod tamne valovite kose sjajile su jače od svih trikoa. Bio je tvrdo muško. Pravi macan", rekla je Lady Lissard. Bili su žestoki na svom drugom i trećem albumu Providence *i* Battle Grounds. *Godine 1975. eksplodirali su na četvrtom albumu* Encore *koji ih je iz londonskih klubova lansirao prvo u ostatak Europe, a nedugo zatim u Sjevernu i Južnu Ameriku i Japan. „Moraš biti pomalo arogantan i imati gomilu samopouzdanja. Mislim, kolika bahata pizda moraš biti da album nazoveš* Encore*? Glumio sam svu tu sigurnost. Na kraju je upalilo", priznao je Eddie Boone. Ipak,* Encore *ih je ispalio u orbitu zbog* Savage Symphony. *„Teško smo se podnosili u to vrijeme. Stalno smo se svađali. Svatko je navlačio na svoju stranu. Eddie bi sve zakuhao, a zatim bi glumio arbitra. Sve je moralo biti po njegovom, uvijek je glumio dominantnog pizduna.* Savage Symphony *bila je sve što je Eddie predstavljao. Čovjek bi pomislio da ćemo se oko nje najviše svađati, ali svi smo u nju bili ludo zaljubljeni. Obožavali smo ju. Valjda je to nešto značilo."*

„Da nije bilo Gusa Kuglera, ne znam što bi bilo s tom čudnovatom pjesmom, kako su ju zvali. Gus je spasio stvar, puštajući ju na radiju svaka dva sata. Rekao je da je to remek-djelo. Zbog tog remek-djela dobio je otkaz. Gussie je čovjek koji vjeruje u svoje principe", rekao je Milo Mancher, a Jasper Reed dodao je: „Ako me pitate na što je Eddie mislio kada je pisao Savage Symphony, *nemam pojma. Pjesma može biti o bilo čemu." Ta pjesma o bilo čemu, ili ispovijest života Eddieja Boonea, pokorila je svijet. Nitko nikada nije čuo takvu pjesmu. „Pjesma prepuna nebuloza", „Tko o čemu,* Godsi *o divljacima!", „Ovaj put su nad(pro)mašili i sami sebe!" – redali su se naslovi u časopisima. Ta promašena pjesma deset je tjedana bila na vrhu UK Singles Charta, a život* Godsa *više nikada nije bio isti.*

Ovaj veliki uspjeh zadesio ih je na američkom dijelu turneje u Santa Monici gdje su ga odlučili proslaviti. Nitko ne zna ništa o onome što se događalo na zabavi osim priča koje su ostale te, kao i sve u životu grupe The Gods, *prešle u legendu o najmonstruoznijem i najrazvratnijem tulumu svih vremena. „Zabava je trajala dvadeset sati. Bilo je suludo letjeti iz Velike Britanije u Kaliforniju samo radi zabave. Ali, Eddieja ne možeš odbiti. Takva su pravila", rekla je Inge Laur. „Lako za to što su gotovo svi bili goli, ali kome je palo napamet da na zabavu dofura zmije? Plazile su posvuda. To je stvarno bilo poremećeno", rekao je Mick Diga. „Doslovno su skupljali ljude po cesti. Svakoga tko je izgledao kao da bi mogao pridonijeti ludilu povukli su unutra. Željeli su se zabavljati s ljudima s ulice", rekao je Bobbie Ordona. „Sve je bilo puno transvestita i striptizeta. Bilo je tamo i nekoliko krotitelja lavova. Novinare su izbacili nakon sat vremena kada su uspjeli poslikati cijelu tu svitu luđaka koja se našla na jednom mjestu. Tek tada je počela prava zabava. Reći ću samo: nezaboravno", zaključio je Gussie Kugler.*

„Eddie je prava nezasitna seksualna anomalija. Klizi sa ženskih na muške usne

glatko, kao na snježnoj padini. Je li Eddie biseksualac?" pisao je The Sun. *„Tko danas nije biseksualac?" odvratio je pitanjem Eddie Boone.* Godsi *su tada došli na loš glas. Mediji su ih razapinjali. Pogotovo oni koji su bili izbačeni sa zabave. A to su bili oni najvažniji.* Godsi *su znali kako napraviti reklamu. Slijedili su albumi* Fifth Chance, Visions, No Discounts, Chaos, Hades Rises *i najnoviji album koji je tek u najavi –* Time Soldier. *Do kraja 1980.* Godsi *su prodali više od pedeset milijuna albuma diljem svijeta. Haraju britanskim i američkim ljestvicama, a nitko nikada nije znao manje o njima. Eddie je nekoliko puta izgubio živce na presici, nakon čega ih je odlučio izbjegavati. Reed i Kenton tu i tamo progovore. Mancher zaobilazi novinare u širokom luku.*

„Nitko ne zna pravog Eddieja Boonea. Niti će znati", rekao je Milo Brommer.

Najavili su presicu za album Time Soldier. *Nakon deset godina, sva četiri člana benda i jedna tajanstvena žena u njihovu životu stat će ispred novinara i objektiva. Kada su Eddieja pitali kako to da su se odlučili na ovaj – za njih nekarakterističan – potez, odgovorio je: „Deset godina nas tretirate kao smeće. Zaslužili ste."*

Eddie i cijela grupa odjednom su postali ljudi od krvi i mesa. Gorana više nije bilo, ali oni su odjednom počeli postojati. Bili su jedino što mi je preostalo. A onda sam se zaklela: još samo koju godinu i otići ću u London. *Još malo pa ćemo otići iz ovog glupog, siromašnog dvorišta*, Goran je običavao govoriti dok bismo sjedili na zidu.

Ja sam voljela naše dvorište. Kako i ne bih? Sve je bilo ovdje. Barem dok je on bio tu. Kada je otišao, ostalo je samo ono od čega je htio pobjeći; život stjeran u kut trošnih stanova i vječna besparica. Odjednom sam čula o čemu odrasli govore. Zvukovi njihovih riječi treskom su zatvorili vrata Goranovog i mog svijeta. Postalo je tiho i zagušljivo. Ostali su samo ukradeni snovi i nade, ustreptali u mom naivnom dječjem srcu. A ukradeni dječji snovi opasni su. Uvuku se u kosti i uđu u krvotok poput otrova.

Na dvorištu je sve i dalje bilo isto. Petra, Karmen i Maja preskakale su lastik, a Robi i Mauro nabijali loptu u zid zgrade. Samo je Goranov i moj zid bio prazan. Odjednom su se na radiju povremeno mogle čuti pjesme *Godsa*. Kada bi se to dogodilo, gasila bih radio, a to je doista bilo često jer Eddie je u međuvremenu postao ikona za kojom su mnogi izgubili glavu. Bilo je nečega razornog u tom čovjeku, a ja sam ga zbog toga mrzila. Mrzila sam sve što je Goran kod njega volio; njegove pretjerane pokrete, pravilno lice iz kojeg su sijevale vražje oči i glas koji je svojom snagom mogao privući nevrijeme. Mrzila sam ga jer mi je uzeo Gorana.

Jednog poslijepodneva, prije nego što sam stigla ugasiti radio, njihovu pjesmu prekinuo je voditelj rekavši kako je veliki Eddie Boone poginuo u

automobilskoj nesreći tijekom američke turneje. Suza mi je sama krenula niz lice. Eddie je bio posljednja živa poveznica s Goranom, dok i on nije nestao s ovoga svijeta i svemu se, posljednji put, lakrdijaški iskesio. Pa sam ga mrzila i zbog toga. Nisam znala plačem li zbog Gorana, nisam znala… ništa.

Tisuću devetsto osamdeset peta bila je tek započela. Bilo je prekasno za tugu i prerano za nostalgiju, a ja sam se na tom križanju zaustavila zauvijek, ne nalazeći treći izlaz.